

[Statsministeren.]

tilfreds eller utilfreds med den, men man er nødt til at respektere den. Hvad mit personlige syn er på sagen, er i og for sig i denne forbindelse ligegyldigt. Når det ærede medlem henstiller til mig at benytte min indflydelse til en genoptagelse af sagen, beder jeg det ærede medlem lægge mærke til, hvad der er meget væsentligt, at der er enstemmighed i Bornholms amtsråd om udførelse af den plan, her er tale om. Der er noget her i landet, der hedder det kommunale selvstyre, og statsindgreb overfor det kommunale selvstyre på det ene eller det andet område skal man være meget, meget varsom med.

For statsministeriet er det et vigtigt principielt synspunkt, at vi ikke forsøger på at gøre os til overdommere over overfredningsnævnet. Det vil nemlig blive dyrt for alt, hvad der hedder naturfredning her i landet, og det ville være et attentat på et princip, som lovgivningsmagten med rette ville protestere imod, hvis vi forsøgte at gøre det. Derfor kan jeg ikke give udtryk for min mening overfor det ærede medlem på anden måde end ved at sige til ham, at jeg forstår udmærket godt den indsigelse, han har gjort, hans opfattelse deles af mange, mange andre; der er meget delte meninger om dette projekt, men nogen mulighed fra statsministeriets side for at skride ind mod trufne afgørelser eller ændre i en afgiven overfredningsnævnskendelse foreligger ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lynnerup Nielsen* til finansministeren.

Agter finansministeren at fortsætte med inddrivningen af de pengebeløb, der under krigen blev udbetalt til sømandsfamilier, hvis forsørgere sejlede i allieret tjeneste?

Lynnerup Nielsen: Mit spørgsmål til den højtærede finansminister har sin grundelse deri, at adskillige søfolk gennem længere tid har været udsat og også nu udsættes for en hårdhændet inkasso med samtidige truselsbreve om retsforfølgning, såfremt de lån, deres familie under krigen måtte optage for at opretholde livet, ikke tilbagebetales. De søfolk, som gennem fem år var afskåret fra forbindelser med deres hjem og pårørende, forekommer mig at være uden skyld i, at de ved krigens afslutning som familieforsørgere kom til at stå i en gæld til staten, som for manges ved-

kommende drejer sig om et beløb på adskillige tusinde kroner. Det er jo ingenting således, at den hyre, som en matros eller søfyrbøder oppebærer i dag, er af en sådan størrelse, at han vil kunne klare sine forsørgerpligter overfor hustru og børn og dog være i stand til at klare afdrag på et lån, der ofte er meget stort. Det har vel også været den rådende opfattelse fra flere sider, da spørgsmålet blev behandlet i udvalget, at søfolkene fik eftergivet gælden, og under alle omstændigheder havde søfolkene grund til at vente sig, at noget sådant ville blive tilfældet; de kunne dårligt tro, at denne inddrivning blev til virkelighed.

Sømandene må jo ligesom alle andre tage deres byrder på et ofte altfor lille og anstrengt budget, og med de både stærkt forøgede skatter og prisstigninger er det således, at ca. hver femte sømand er ledig, hvad der yderligere udhuler deres budget, selvom denne ledighed i bedste fald ikke vil være af særlig lang varighed.

Jeg finder derfor, at den hårdhændede inkasso, som sker, bør ophøre, og at beløbene bør eftergives søfolkene, ikke mindst under hensyn til tidligere givne løfter. Jeg har tillige den opfattelse, at der her var en mulighed for at vise denne stand en håndgribelig anerkendelse af dens indsats under krigen og besættelsen. Der er også fra denne talerstol faldet mange smukke og anerkendende ord om sømandenes indsats under krigen. Var der derfor ikke her en lejlighed for den højtærede finansminister til at vise søfolkene den gestus og anerkendelse, at jagten nu ophører, og at eftergive beløbene. Der er en forståelig bitterhed hos mange af vore søfolk, som i dag kæmper en kamp og en bitter kamp for tilværelsen.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gerne besvare det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsens spørgsmål med, at der ikke er givet mig nogen almindelig bemyndigelse til at eftergive de omhandlede skyldbeløb, og at jeg derfor, som forholdene ligger, er nødt til at fortsætte inddrivningen i overensstemmelse med de forskrifter, der er givet i loven og i tekstanmærkningen på tillægsbevillingsloven for 1948—1949. Men dette er ikke ensbetydende med, at der foretages nogen hårdhændet inddrivning som anført af det ærede medlem.

Jeg kan oplyse, at der ialt blev udbetalt 15½ mill. kr. til de søfarende familier her i landet under krigen, og heraf er i henhold til hyreudligningsloven af 12. juli 1946 afregnet 8,2 mill. kr., således at der altså resterer 7,3 mill. kr. Afregningen af dette